

Arrest

nr. 190 098 van 26 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 13 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2017.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. WUYTS *loco* advocaat S. VANBESIEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 14 februari 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 18 mei 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 juni 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 23 juni 2017 en op 29 juni 2017.

1.3. Op 29 juni 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 juni 2017 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit Vietnam en te zijn geboren op 26 september 1995. Toen u twee à drie jaar oud was verloor u uw ouders en werd u op een boot teruggevonden. Tot uw tiende werd u opgevoed door de vissers H.(...), Hu.(...) en P.(...). Nadien ging u voor andere mensen als visser werken. U had ook een eigen kleine boot die u vooral aanmeerde in Nghe An en Ha Tin. In april-mei 2016 begon de Formosa fabriek in Vietnam giftige stoffen in het water te lozen. Het visbestand raakte aangetast en u had geen vis meer om te vissen of om te eten. U ging betogen bij de Formosa fabriek in Ha Tin. U gooide met een steen en de politie probeerde u op te pakken. U wist te ontkomen. Meer dan een jaar geleden leende u 10 miljoen Vietnamese dong (VND) van de een onbekende maffiabende. U slaagde er niet in om uw schulden terug te betalen en omwille van de interesten liepen de schulden op tot 200 miljoen VND. De bende bedreigde en sloeg u en u besloot Vietnam te verlaten.

U verliet Vietnam per boot in november-december 2016. Na een reis van ongeveer anderhalve maand meerde de boot aan op een voor u onbekende plaats. U werd in Frankrijk naar een plaats met houten huizen gebracht. Daar werd u elke dag opgehaald om te gaan werken in de bouw of een restaurant.

Op 14 februari 2017 werd u met de wagen naar een bos gebracht en er werd u verteld daar te wachten. U werd door de Belgische politie aangehouden en overgeplaatst naar het gesloten centrum in Merksplas. Op 24 april 2017 werd er een repatriëring naar Vietnam voorzien, maar deze werd geannuleerd wegens verzet. Op 27 mei 2017 werd er nogmaals een repatriëring voorzien, maar deze werd geannuleerd omdat u op 18 mei 2017 asiel hebt aangevraagd.

Ter staving van uw asielrelaas legt u een brief neer van uw vriend H.(...) T.(...) C.(...) neer.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste legde u geen enkel begin van bewijs ter staving van uw identiteit neer. Tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, 2/06/2017), werd u nochtans nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielaanvraag én kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit en relaas zo goed mogelijk te staven. Het is opmerkelijk dat u zelf geen originele identiteitsstukken kunt voorleggen. Deze kunnen nochtans van belang zijn, bijvoorbeeld voor de inschatting van het ogenblik van uw vertrek uit Vietnam of voor de plaatsbepaling van woonst en of geboorte in Vietnam. Te meer het u zelf aan eenduidige verklaringen omtrent uw geboorteplaats ontbrak. U tijdens het eerste gehoor gevraagd waar u werd geboren zegt u dat u het niet weet (Gehoorverslag CGVS I, p. 5). U er op gewezen dat u toen u werd aangehouden had verklaard dat u in Hanoi werd geboren, zegt u dat u van daar uit bent vertrokken maar niet hebt gezegd er te zijn geboren. U gewezen op de geboorteplaats op uw tijdelijk paspoort, Nghe An, zegt u niet afkomstig te zijn van daar maar enkel daar op zee leeft (CGVS I, p. 5). Het is dan ook des te vreemd dat uw eigen ambassade wel zou bepalen dat u afkomstig zou zijn uit Nghe An. U zou deze informatie dan wel kunnen bevestigen met eigen documenten, maar u meende nooit een identiteitskaart te hebben gehad in Vietnam (CGVS I, p. 4). Van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij onmiddellijk alles in het werk stelt om klaarheid te geven over zijn identiteit. Dat u dit niet heeft gedaan ondermijnt in ernstige mate de algemene geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Ten tweede diende u pas uiterst laattijdig een asielaanvraag in, waardoor de geloofwaardigheid, minstens de ernst van uw beweerde problemen, in zeer ernstige mate ondermijnd wordt. Zo moet worden vastgesteld dat u reeds op 14 februari 2017 werd aangehouden in België, maar u nog tot 18 mei 2017 zou wachten alvorens een asielaanvraag in te dienen. Bovendien achtte u het klaarblijkelijk zelfs niet noodzakelijk een asielaanvraag in te dienen wanneer er een repatriëring voor u gepland werd voor 24 april 2017. U gevraagd waarom u zo lang heeft gewacht met uw asielaanvraag zegt u: 'Ik weet niet wat asiel betreft en wat het voordeel voor mij is'.

U gevraagd waarom u dan asiel heeft aangevraagd, zegt u dat het op aanraden was van andere mensen in het centrum die u zeiden dat u dan steun en hulp van de staat ging krijgen (CGVS II, p. 6).

Een dergelijke houding kan moeilijk in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezen voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezen voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo'n vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat u pas een asielaanvraag zou indienen op aanraden van andere mensen nadat u in België werd opgepakt en men u reeds een eerste keer had trachten te repatriëren, doet vermoeden dat asiel voor u nooit een prioriteit is gebleken. Het lijkt er dan ook sterk op dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Ten derde dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u zelf bij een eventuele terugkeer naar Vietnam een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse conventie te moeten koesteren of een reëel risico zou lopen zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. U zegt in april-mei 2016 te hebben deelgenomen aan een betoging bij de Formosa fabriek in Ha Tinh (CGVS II, p. 8). Hoewel het mogelijk is dat u bij een betoging aanwezig was, is een loutere deelname op zich niet voldoende om automatisch aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Aan deze betogingen hebben tienduizenden Vietnamezen deelgenomen. Het Commissariaat-generaal is er zich van bewust dat de Vietnamese autoriteiten hard hebben opgetreden tegen manifestanten en er enkele kopstukken van de betogingen nog steeds opgesloten zijn. Doch dit betekent niet dat alle deelnemers aan deze betogingen een dergelijke behandeling dienen te vrezen. Dat er mogelijks een foto van u is genomen toen u een steen gooide naar de politie (CGVS II, p. 9) wil niet zeggen dat u ook door de Vietnamese autoriteiten werd geïdendeerd. Wat betreft die foto weet u trouwens niet met zekerheid te stellen dat u daarop staat en weet u evenmin of die foto werd gepubliceerd. Hoe dan ook u legt geen enkel begin van bewijs neer dat u door de Vietnamese autoriteiten wordt gezocht.

Ten vierde merkt het CGVS nog op dat u eveneens vermeldde problemen te vrezen met een maffiabende in Vietnam, aangezien u schulden had (CGVS II, p. 6-7). Deze door u ingeroepen problemen zijn vooreerst louter van socio-economische (financiële), interpersoonlijke (tussen privépersonen) en eventueel gemeenrechtelijke aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag. Hoe dan ook kon u ook hier niet over overtuigen. U wist immers bijzonder weinig te vertellen over deze bende. Zo wist u niet wat de naam is van de bende, wat meer is, u verklaart 'ze weten niet wie ik ben en ik moet ook niet weten wie zij zijn' U weet ook niet precies wanneer u voor het eerst geld leende en uw verklaringen over hoe u moest terugbetalen zijn vaag. Ook heeft u niets meer van deze personen gehoord (CGVS II, p. 7).

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat de brief van uw vriend H.(...) T.(...) C.(...) in het Verenigd Koninkrijk een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft en door iedereen die het Engels machtig is kan worden opgesteld. Deze brief kan dan ook op geen enkele manier uw asielrelaas staven. Bovendien worden er enkel problemen in aangehaald die volgens het CGVS niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. Het CGVS vindt het bovendien opmerkelijk dat u via sociale media deze persoon zou kennen, maar dat u verder niemand meer zou kennen in Vietnam (CGVS I, p. 3).

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel – aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling –, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van de vluchtelingenconventie, een manifeste appreciatiefout, het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het principe van behoorlijk bestuur en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Vooreerst wijst verzoeker er, onder verwijzing naar diverse persartikels, op dat Vietnam een land is dat gebukt gaat onder corruptie en dit in alle sectoren en overheidsorganen. Hij acht het dan ook niet verwonderlijk dat de gegevens die de Vietnamese consulaire diensten over hem verstrekken incorrect zijn en meent dat met deze gegevens met de nodige voorzichtigheid dient te worden omgegaan. Daarnaast kan het hem ook niet kwalijk worden genomen dat de gegevens verstrekt door de Vietnamese consulaire diensten foutief zijn of dat hij over geen identiteitsdocumenten beschikt, aldus verzoeker, die te dezen aanvoert dat hij nooit identiteitsdocumenten heeft gekregen, hetgeen volgens hem ook niet verwonderlijk is gelet op het feit dat hij arm is en Vietnam zeer corrupt is. Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat heel wat etnische Vietnamezen over geen enkele vorm van papieren beschikken en stelt dat het dus ook geen verbazing kan opwekken dat hij over geen identiteitsdocumenten beschikt. Ter staving van zijn betoog citeert hij uit RFA Khmer Service, *“Ethnic Vietnamese in Cambodia Left in Limbo Without Citizenship”*, RFA, 2014.

Vervolgens tracht hij zijn laattijdige asielaanvraag te vergoelijken, stellende dat hij niet op de hoogte was van de asielprocedure, noch waar en hoe hij een asielaanvraag moest indienen. Pas nadat hij hiervan via andere personen in de gesloten instelling te Merksplas op de hoogte werd gesteld, heeft hij zich vluchteling verklaard.

Voorts herhaalt verzoeker zijn verklaringen dat hij heeft deelgenomen aan de betoging bij Formosa, dat hij met stenen naar de politie en de fabriek heeft gegooid en dat hiervan een foto of film is genomen. Hij wijst erop dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitdrukkelijk stelt dat bij deze betoging de Vietnamese overheid zwaar heeft opgetreden en dat verscheidene deelnemers aan deze betoging werden gearresteerd. Gelet op het feit dat er bewijs bestaat van zijn deelname en van het feit dat hij met een steen naar de politie gooide, kan verzoeker zich niet akkoord verklaren met het oordeel van het Commissariaat-generaal dat dit onvoldoende is om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen. Verzoeker betoogt dat in Vietnam personen voor veel minder zijn vervolgd en aangepakt en hij citeert in dit verband uit Van de Klunder, M., *“Is vrijhandel met Vietnam belangrijker dan de mensenrechten?”*, uit De Kamer, Schriftelijke vraag en antwoord nr: 0170, uit het artikel *“Waarom stierven de vissen? Door dit soort vragen moet deze Vietnamese moeder 10 jaar de gevangenis in”* van De Morgen en uit Gezamenlijke ontwerpresolutie 8.6.2016 van het Europees Parlement. Verzoeker voert aan dat uit voormelde informatie overduidelijk blijkt dat de mensenrechten in Vietnam niet worden gerespecteerd en dat men iedereen die het niet eens is met het regime hard aanpakt. Het is zonder twijfel een duidelijke indicatie dat men tegen de regering is indien men een steen gooit naar de politie en dit ook op foto is vastgelegd, aldus nog verzoeker.

Wat betreft zijn schuld bij de maffia, argumenteert verzoeker dat het niet hoeft te verbazen dat hij de bende niet kende van wie hij geld leende. Hij licht toe dat het normaal is dat een bende geen namen geeft aan de personen aan wie zij geld lenen zodat deze personen hen niet kunnen aangeven. Verder benadrukt hij dat hij, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in de bestreden beslissing, wél duidelijk heeft aangegeven hoe hij exact moest terugbetalen. Hij citeert in dit verband een passage uit het gehoorverslag. Hij voegt hier nog aan toe dat het overduidelijk is dat hij zich niet voor bescherming kan wenden tot de Vietnamese staat of de Vietnamese politie. Hij herhaalt dienaangaande dat Vietnam de mensenrechten schendt van mensen die tegen het regime zijn. Aangezien het duidelijk is dat hij tegen het regime gekant is, zal hij hierdoor hinder ondervinden in Vietnam, minstens zal de staat hem niet beschermen.

Tot slot merkt verzoeker op dat uit zijn asielaanvraag duidelijk naar voor komt dat hij het slachtoffer is geworden van mensenhandel.

Hij stelt dat hieromtrent een klacht is neergelegd bij het parket en hekelt dat hij hierover echter geen verdere informatie heeft gekregen en dit ondanks het feit dat hij tijdens zijn verhoor nuttige informatie heeft gegeven zoals hoe de organisatie werkt, enz. Hoewel er initiatieven bestaan omtrent de bescherming van slachtoffers van mensenhandel en hier ook op wetgevend vlak aandacht naar uitgaat,

gaat het Commissariaat-generaal hier niet op in en lijkt zij eerder gericht op zijn uitwijzing dan het oprullen van het netwerk van mensenhandelaars, aldus verzoeker, die nog benadrukt dat artikel 61/2 van de vreemdelingenwet expliciet bepaalt dat aan slachtoffers van mensenhandel informatie moet worden gegeven dat zij een verblijfstitel kunnen verkrijgen in ruil voor samenwerking met de autoriteiten en dat zij steeds in contact dienen te worden gebracht met een gespecialiseerd centrum. Verzoeker heeft niettemin naar eigen zeggen nooit zulke informatie mogen ontvangen en is nooit in contact gebracht met een gespecialiseerd centrum in deze materie. Hij heeft hierdoor dus nooit de kans gehad om in te gaan op het aanbod vermeld in artikel 61/2 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst daarnaast naar het Koninklijk Besluit van 30 maart 2017 tot wijziging van artikel 110bis en tot vervanging van de bijlage 15 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarin wordt bepaald dat het slachtoffer van mensenhandel in plaats van een bevel om het grondgebied te verlaten een bijlage 15 ontvangt, waarvan de geldigheidsduur 45 dagen bedraagt. Verzoeker heeft dit nooit mogen ontvangen, noch enige informatie omtrent de gespecialiseerde centra.

2.2. In een tweede middel – aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus –, afgeleid uit de schending van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, artikel 1, A van de vluchtelingenconventie, een manifeste appreciatiefout, artikel 3 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en het “*motivatiebeginsel*”, voert verzoeker aan dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt ingegaan op de vraag naar subsidiaire bescherming. Nochtans heeft hij duidelijk aangegeven hoe de situatie in Vietnam is, dat Vietnam de mensenrechten schendt en dat met name iedereen die zij als tegenstander van het regime zien er zwaar gediscrimineerd en mishandeld wordt. Verzoeker meent dan ook dat hij zal worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling indien hij zou worden teruggezonden naar Vietnam. Hij heeft immers duidelijk laten merken dat hij het niet eens is met het regime in Vietnam en heeft hiertegen opgetreden. Getuige hiervan is het feit dat hij een steen gooide naar de politie en hiervan ook beeldmateriaal bestaat. Gelet op deze feiten, alsook het gegeven dat de Vietnamese ambassade op de hoogte is van zijn aanwezigheid in België, is het duidelijk dat de Vietnamese overheid op de hoogte is van zijn identiteit, aldus nog verzoeker, die besluit dat hij bijgevolg wel degelijk aanspraak maakt op de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. In zoverre verzoeker behalve het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht nog andere beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht, laat hij na te verduidelijken om welke beginselen het gaat, laat staan dat hij enige toelichting geeft op welke wijze deze beginselen zouden geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het eerste middel in de aangegeven mate onontvankelijk is.

2.5.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen enkel begin van bewijs neerlegt ter staving van zijn identiteit, (ii) hij pas laattijdig een asielaanvraag indiende, waardoor de geloofwaardigheid, minstens de ernst van zijn beweerde problemen in zeer ernstige mate ondermijnd wordt, (iii) hoewel het mogelijk is dat hij aanwezig was bij een betoging bij de Formosa fabriek in Ha Tinh, een loutere deelname op zich niet voldoende is om automatisch aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming zoals wordt toegelicht, temeer hij geen enkel begin van bewijs neerlegt dat hij door de Vietnamese autoriteiten wordt gezocht, (iv) de door hem ingeroepen problemen met een maffiabende in Vietnam van louter socio-economische (financiële), interpersoonlijke (tussen privépersonen) en eventueel gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het vluchtelingenverdrag, en hij hoe dan ook wat betreft deze beweerde problemen niet kon overtuigen daar hij bijzonder weinig weet te vertellen over deze bende en hij bovendien niets meer van deze personen heeft gehoord, (v) de brief van zijn vriend H.T.C. uit het Verenigd Koninkrijk een duidelijk gesolliciteerd karakter vertoont en door iedereen die het Engels machtig is kan worden opgesteld zodat deze brief, waarin overigens enkel problemen worden aangehaald die niet in aanmerking komen voor internationale bescherming, op geen enkele manier zijn asielrelaas kan staven en (vi) hij geen elementen aanbracht waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.5.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 29 juni 2017 (CG nr. 1713851), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.7.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet in het bezit is van enig begin van bewijs dat zijn identiteit, nationaliteit en afkomst aantoon. Verzoeker geeft evenmin een aannemelijke verklaring waarom hij niet in het bezit is van identiteitsdocumenten. Uit het loutere feit dat corruptie (verduistering, afpersing, omkopen, smeergeld en fraude) welig tiert binnen de Vietnamese overheid, de politie en het bedrijfsleven, kan immers bezwaarlijk worden afgeleid dat de Vietnamese autoriteiten geen identiteitsdocumenten zouden afleveren aan hun onderdanen. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan bovendien blijken dat burgers smeergeld zouden moeten betalen teneinde identiteitsdocumenten te bekomen, zoals verzoeker lijkt te suggereren in het verzoekschrift. Het is de Raad daarnaast niet duidelijk op welke wijze verzoeker zijn gebrek aan identiteitsdocumenten meent te kunnen verklaren met een citaat uit RFA Khmer Service, *"Ethnic Vietnamese in Cambodia Left in Limbo Without Citizenship"*, RFA, 2014. De informatie in kwestie betreft immers de situatie van etnische Vietnamezen in Cambodia en is derhalve niet op verzoeker van toepassing.

Daarnaast zijn ook verzoekers verklaringen omtrent zijn identiteit, geboorteplaats, regio van herkomst en reisweg dermate vaag en nietszeggend dat de Raad niet anders kan dan besluiten dat verzoeker doelbewust geen zicht wenst te bieden op deze gegevens, die nochtans essentiële elementen zijn in de asielprocedure. Zo verklaarde hij bij zijn aanhouding door de politie dat hij werd geboren in Hanoi, hetgeen hij uitdrukkelijk ontkende tijdens zijn gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij beweerde niet te weten waar hij werd geboren (administratief dossier, stuk 8, p. 5). Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dan weer geboren te zijn in Nghe An (administratief dossier, stuk 12, verklaring DVZ, vraag 5), hetgeen ook wordt vermeld op zijn tijdelijk paspoort.

Ook dit ontkende verzoeker evenwel met klem tijdens zijn eerste gehoor door het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 8, p. 5). In het verzoekschrift volhardt verzoeker in zijn bewering dat de gegevens verstrekt door de Vietnamese ambassade foutief zijn en hij tracht dit te verklaren door er opnieuw op te wijzen dat corruptie in Vietnam wijdverbreid is. De Raad wijst er te dezen op dat corruptie per definitie een politiek, sociaal of economisch verschijnsel is waarbij iemand in een

machtspositie deze misbruikt teneinde zichzelf of anderen ongeoorloofde gunsten te verlenen, in het laatste geval vaak in ruil voor wederdiensten of als vriendendienst. Het is de Raad dan ook volstrekt onduidelijk welk voordeel de Vietnamese ambassade, die in het kader van een geplande repatriëring werd gecontacteerd voor het afleveren van een laissez-passer, zou halen uit het noteren van foutieve (identiteits)gegevens in verzoekers tijdelijke reisdocument. Voorts leest de Raad in verzoekers verklaringen dat hij niet weet van welke provincie hij afkomstig is, dat hij weliswaar verklaarde dat hij op een boot woonde doch niet kan toelichten waar deze boot gelegen was, dat hij geen herkenningpunt kan noemen in de buurt waar hij woonde in Vietnam en dat hij niet kan duiden in welke provincie hij woonde (administratief dossier, stuk 12, verklaring DVZ, vragen 5 en 10, administratief dossier, stuk 8, p. 7 en administratief dossier, stuk 5, p. 3). Verder kan verzoeker nauwelijks enige informatie verschaffen over de vissers die hem zouden hebben opgevoed en vooral de uitspraak *“ik kan me niet herinneren hoe ze er uit zien”* (administratief dossier, stuk 8, p. 6) doet de wenkbrauwen fronsen. Verzoeker spreekt zich daarnaast tegen over het tijdstip waarop hij Vietnam heeft verlaten. Waar hij zijn vertrek bij de Dienst Vreemdelingenzaken nog situeerde begin 2016 (administratief dossier, stuk 12, verklaring DVZ, vragen 10 en 31), meende hij tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal Vietnam te hebben verlaten in november of december 2016 (administratief dossier, stuk 5, p. 4). Over zijn reisweg van Vietnam naar Frankrijk weet verzoeker niet meer te vertellen dan *“via de zee op een boot”*. Hij kan niet zeggen waar hij in Vietnam die boot nam, hoe de boot er uit zag behalve dat het een grote boot was, in welk land hij aankwam met de boot vooraleer met de wagen naar Frankrijk te worden gebracht, hoeveel mensen er aan boord waren, wat de boot vervoerde en of er al dan niet containers op de boot stonden (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Gelet op het geheel van verzoekers ‘onwetendheden’, uitermate vage en tegenstrijdige verklaringen kan de Raad slechts vaststellen dat hij geen klaarheid schept over zijn identiteit, afkomst en reisweg en hij aldus een manifest gebrek aan medewerking aan de dag legt, hetgeen reeds in ernstige mate de algemene geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt.

2.7.2. Daarnaast wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op verzoekers laattijdige asielaanvraag. Verzoekers houding – hij heeft verschillende maanden in Frankrijk gewoond en gewerkt, werd op 14 februari 2017 aangehouden door de Belgische politie maar wachtte nog tot 18 mei 2017 alvorens zich vluchteling te verklaren en achtte het hierbij klaarblijkelijk zelfs niet noodzakelijk een asielaanvraag in te dienen wanneer een repatriëring gepland werd voor 24 april 2017 – getuigt immers allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*. Verzoeker slaagt er allerminst in de Raad te overtuigen waar hij in het verzoekschrift herhaalt dat hij niet op de hoogte was van de asielprocedure. Wanneer hem op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd waarom hij in Frankrijk geen asiel heeft aangevraagd, verklaarde verzoeker immers *“Omdat ik er niet aan dacht om asiel aan te vragen. Ik werkte er en had een goed leven.”* (administratief dossier, stuk 12, verklaring DVZ, vraag 31). Hieruit kan worden afgeleid dat het niet eerder indienen van een asielaanvraag niet zozeer te wijten was aan onwetendheid doch verzoeker internationale bescherming niet noodzakelijk achtte. Uit verzoekers verklaring *“Is er een specifieke reden waarom u precies in België een asielaanvraag wil indienen? Ik heb asiel aangevraagd in België om hier te kunnen werken.”* (administratief dossier, stuk 12, verklaring DVZ, vraag 27) blijkt overigens andermaal dat hij met het indienen van een asielaanvraag niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in zijn land van herkomst beoogde doch eerder een legaal verblijfsstatuut in België voor ogen had, hetgeen niet strookt met de houding van een persoon die beweert zijn land van herkomst te zijn ontvlucht uit een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers laattijdige asielaanvraag vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling doet naar het oordeel van de Raad verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

2.7.3. Voorts kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden waar in de bestreden beslissing wordt uiteengezet *“Ten derde dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u zelf bij een eventuele terugkeer naar Vietnam een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse conventie te moeten koesteren of een reëel risico zou lopen zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. U zegt in april-mei 2016 te hebben*

deelgenomen aan een betoging bij de Formosa fabriek in Ha Tinh (CGVS II, p. 8). Hoewel het mogelijk is dat u bij een betoging aanwezig was, is een loutere deelname op zich niet voldoende om automatisch aanspraak te kunnen maken op het verkrijgen van internationale bescherming. Aan deze betogingen hebben tienduizenden Vietnamezen deelgenomen. Het Commissariaat-generaal is er zich van bewust dat de Vietnamese autoriteiten hard hebben opgetreden tegen manifestanten en er enkele kopstukken van de betogingen nog steeds opgesloten zijn. Doch dit betekent niet dat alle deelnemers aan deze betogingen een dergelijke behandeling dienen te vrezen. Dat er mogelijks een foto van u is genomen toen u een steen gooide naar de politie (CGVS II, p. 9) wil niet zeggen dat u ook door de Vietnamese autoriteiten werd geïdendeerd. Wat betreft die foto weet u trouwens niet met zekerheid te stellen dat u daarop staat en weet u evenmin of die foto werd gepubliceerd. Hoe dan ook u legt geen enkel begin van bewijs neer dat u door de Vietnamese autoriteiten wordt gezocht." Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn contacten met de politie tijdens voornoemde betoging. Zo verklaarde hij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken: "Ik heb daarnaast ook deelgenomen aan een betoging tegen de Formosafabriek. (...) Tijdens mijn deelname aan deze betoging, werd ik door de politie opgepakt en geslagen." (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens zijn gehoor door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schetste verzoeker evenwel een totaal andere versie van de feiten, waarbij hij tot twee maal toe uitdrukkelijk ontkende te zijn opgepakt door de politie en verklaarde dat hij wel werd achtervolgd door de politie maar kon ontsnappen (administratief dossier, stuk 5, p. 8-9). Het hoeft geen betoog dat deze manifest afwijkende verklaringen verzoekers geloofwaardigheid over zijn betrokkenheid bij deze betoging allerminst ten goede komen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift in wezen niet verder komt dan het louter volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hierbij uitgebreid verwijzend naar de mensenrechtenschendingen in Vietnam, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. De Raad benadrukt te dezen dat een loutere verwijzing naar algemene informatie over mensenrechtenschendingen in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen immers steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.7.4. Ook de door verzoeker aangehaalde problemen met een maffiabende in Vietnam, bij wie hij naar eigen zeggen schulden had, kunnen de Raad niet overtuigen. Vooreerst stelt de Raad samen met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast dat verzoeker bijzonder weinig kan vertellen over deze bende en dat hij zelfs niet kan verduidelijken van welke bende hij geld heeft geleend: "Ik heb geld geleend van een bende en zij hebben mij nooit gezegd wie ze zijn. ze hebben geen naam gezegd. **Hoe bent u dan bij hen terecht gekomen?** Ik ging werken en de eerste keer dat ik ging werken, dan heeft de maffia mij geld geleend zonder papieren te hebben. Ze weten niet wie ik ben en ik moet ook niet weten wie zij zijn, ze laten me geld lenen." (administratief dossier, stuk 5, p. 6-7). Deze door verzoeker geschetste gang van zaken is naar het oordeel van de Raad van iedere realiteitszin ontdaan en moet dan ook volstrekt ongeloofwaardig worden geacht. Verzoeker kan evenmin bij benadering situeren wanneer hij voor het eerst geld heeft geleend en houdt het op "In het algemeen, lang geleden, meer dan een jaar geleden." (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Wanneer hem tot twee maal toe werd gevraagd tegen wanneer hij zijn volledige schuld moest terugbetalen, antwoordde verzoeker telkenmale naast de kwestie dat iedere maand iemand van de bende de intrest kwam ophalen en dat hij werd geslagen indien hij niet kon betalen (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de lening zoals hij deze heeft afgelegd ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken volledig haaks staan op de versie van de feiten die hij heeft gegeven tijdens het gehoor door het Commissariaat-generaal.

Immers, waar hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij 200 miljoen Vietnamese VND heeft geleend van de maffia om de smokkelaar te kunnen betalen (administratief dossier, stuk 12, verklaring DVZ, vraag 30), luidde het tijdens het gehoor dat hij meer dan een jaar geleden een kleine som geld leende om te kunnen leven, dat het aanvankelijke bedrag van 10 miljoen VND ondertussen omwille van de intresten is opgelopen tot een schuld van 200 miljoen VND, dat hij door de maffiabende werd bedreigd en geslagen, dat hij daarom aan mensenhandelaars vroeg om hem te helpen Vietnam te

verlaten, dat hij geen geld heeft betaald voor zijn reis en dat hij moet werken voor de mensenhandelaars om de kosten van zijn reis te vergoeden (administratief dossier, stuk 5, p. 6-7). Deze flagrante tegenstrijdigheden, samen met hoger aangehaalde vaagheden en onwetendheden in verzoekers verklaringen, laten niet toe verder nog enig geloof te hechten aan zijn beweringen schulden te hebben bij een maffiabende en om deze reden problemen te vrezen in geval van terugkeer naar Vietnam. De argumentatie in het verzoekschrift vermag geen afbreuk te doen aan het voorgaande.

2.7.5. De door verzoeker neergelegde brief van zijn vriend H.T.C. uit het Verenigd Koninkrijk kan de appreciatie van zijn asielaanvraag niet in positieve zin ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt dit stuk correct als volgt: *“Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat de brief van uw vriend H.(...) T.(...) C.(...) in het Verenigd Koninkrijk een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft en door iedereen die het Engels machtig is kan worden opgesteld. Deze brief kan dan ook op geen enkele manier uw asielrelaas staven. Bovendien worden er enkel problemen in aangehaald die volgens het CGVS niet in aanmerking komen voor internationale bescherming. Het CGVS vindt het bovendien opmerkelijk dat u via sociale media deze persoon zou kennen, maar dat u verder niemand meer zou kennen in Vietnam (CGVS I, p. 3).”*

2.7.6. Waar verzoeker nog verwijst naar het feit dat slachtoffers van mensenhandel die samenwerken met de gerechtelijke instanties een specifiek verblijfsstatuut kunnen krijgen, hij de relevante wettelijke bepalingen citeert en hekelt dat hij nooit informatie hieromtrent heeft verkregen en nooit in contact is gebracht met een gespecialiseerd centrum in deze materie zodat hij niet de kans heeft gekregen om in te gaan op het aanbod vermeld in artikel 61/2 van de vreemdelingenwet en hij evenmin een verblijfstitel van 45 dagen in de vorm van een bijlage 15 heeft ontvangen, benadrukt de Raad dat artikel 61/2 van de vreemdelingenwet te dezen geen enkele verplichting oplegt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenmin bevoegd is voor het afleveren van het tijdelijk verblijfsdocument bijlage 15. Deze bevoegdheid komt uitsluitend toe aan de minister of zijn gemachtigde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift kan dan ook op generlei wijze leiden tot hervorming dan wel vernietiging van de bestreden beslissing.

2.7.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.8.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet op artikel 3 EVRM (Wetontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Derhalve kan verzoeker niet volstaan met de blote bewering dat hij in geval van terugkeer naar Vietnam een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling om aan te tonen dat genoemd artikel zou zijn geschonden. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker op generlei wijze aan dat hij in Vietnam wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat

hij in geval van terugkeer naar Vietnam het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. Er zijn derhalve evenmin redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Zo verzoeker meent dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom hem de subsidiaire bescherming wordt geweigerd, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Dit onderdeel van het tweede middel mist aldus feitelijke grondslag.

2.8.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Vietnam actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Vietnamees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS